# Р Е Ш Е Н И Е
**№ 4287**

гр. София, 27.06.2022 г.

**В ИМЕТО НА НАРОДА**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД**, **Второ отделение 39 състав,** в публично заседание на 30.03.2022 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Миглена Николова**

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **11422** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба И. И. Т. от [населено място] против Решение № РС-555-20-053/23.06.21г на КПКОНПИ.

В жалбата се сочи, че Решението е неправилно и мат.незаконосъобразно, като се моли за отмяната му.Оспорва се извода на органа, че упражнените служебни правомощия от лицето са били в негов частен интерес с цел получаване на облага /избягване на дисц.отговорност/ по см. на чл.54 от ЗПКОНПИ. Не е налице тритата кумулативна предпоставка по чл.52 от ЗПКОНПИ- възможност частният интерес реално да повлияе на безпристрастното и обективно изпълнение на служебните правомощия/задължения на лицето. Според практиката на ВАС-липсата на облаги води до липса на частен интерес, респ. не е налице и втората предпоставка.Утвърждавайки доклад по сигнал, лицето /Директор на ОДМВР-П./ е било наясно, че резултатът от проверката не би бил различен от решеното/че са изтекли давностните срокове за дисц.отговорност по чл.195 от ЗМВР, а повторните сигнали не следва да се разглеждат съгл. Чл. 124 ал.1 от АПК/.Дори лицето да се беше самоотвело, резултатът по сигнала би бил същият.Сигналът е постъпил в МВР и Министърът го е препратил на ОДМВР-П., като не е преценил, че има пречка за това.КПКОНПИ е нарушила чл.6 от АПК, като е упражнила правомощията си не по разумен,справедлив и добросъвестен начин.Интересите на сигналоподателя не са били нарушени, като са били извършени множество различни проверки и проведени различни адм. и съдебни производства по случая.Всички резултати от тези различни производства изобщо не са коментирани от

КПНОНПИ,въпреки, че са приложени по преписката.В съд.заседание жалбоподателят лично поддържа жалбата си,оттегля искането си за ССчЕ и депозира писмена защита.В нея се добавя още, че: за същия случай от 17.12.17г има и други производства/според изявления на страните пред Съда- нито едно от другите производства не е приключило към края на устните състезания/; има постановени два отказа от различни прокуратури да се образува производство за този случай; в хода на адм.производство са допуснати съществени проц.нарушения- С. Ц. като Председател на КПКОНПИ не си е дал отвод от случая, а той също е имал частен интерес- тъй като по-рано като Главен Прокурор на РБ именно той е разпоредил на 18.01.18г на СГП да извърши проверка за същия случай от 17.12.17г; не е налице извършено от него административно нарушение, но дори да е налице такова- то е маловажно по см. на чл.28 от ЗАНН.

Ответникът КПКОНПИ се представлява от юрк.С., която: потвърждава, че Решението не е надлежно връчено на жалбоподателя; представя адм.преписка със заличени данни на сигналоподателя/по изрично разпореждане на Съда/; оспорва жалбата,моли за отхвърлянето й и присъждане на юрк.възв.награждение; оспорва като неотносими всякакви позовавания и доказателства относно други производства за същия случай. В писмени бележки се допълва, че: налице са и трите кумулативни предпоставки за установяване на конфликт на интереси; като е утвърдил на 11.05.20г доклад по сигнал от 03.04.20г за случай от 17.12.17г, жалбоподателят всъщност е взел необжалваемо мотивирано решение, че сигналът е неоснователен, за което е изпратил и нарочно уведомление до сигналоподателя на 11.05.20г; така е упражнил правомощията си по служба в свой частен интерес/чл.58 изр.първо предл.четвърто от ЗПКОНПИ/- издал е акт в свой частен интерес.В резултат е получил облага- избегнал е отговорност или санкция за случая,визиран в сигнала.Тъй като докладът преграждa последващо търсене на отговорност от визираните в сигнала служители, сред които е и той самият; съгл. Правила за организацията на работата в МВР с предложенията и сигналите, утвърдени със заповед № 8121з-1432/15г и заповед № 8121з-1193/26.09.18г- сигналите се разглеждат и разрешават от компетентния непосредствено по-горестоящ орган спрямо лицата, срещу които е сигнала; щом сигналът е и срещу него, е следвало да си направи самоотвод по чл.63 вр. чл. 65 от ЗПКОНПИ и незабавно да уведоми органа по назначението-Министъра; по см. на чл.54 от ЗПКОНПИ е достатъчно облагата да е възможна, дори без да е реализирана, поради което е неоснователно възражението, че във всички случаи резултатът от проверката по сигнала би бил същия/изтекли срокове за дисц.отговорност/; достатъчно е дори съмнението, че частният интерес, какъвто в случая е налице, би повлиял упражняването на служ.правомощия.

Съдът намира жалбата за депозирана в срока и съобразно изискванията на АПК/ответникът потвърждава, че Решението изобщо не е надлежно връчено на жалбоподателя/, от лице с активна проц.легитимация/адресат на акта/, разглежда се от надлежния съд/предвид пост.адрес на жалбоподателя/, насочена е срещу инд.адм.акт по см. на ЗПКОНПИ и чл. 21 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът установи от фактическа страна следното:

Т. е назначен за Директор на ОДМВР-П. със Заповед № 8121к-11420/01.08.19г на Министъра на вътр.работи.

Адм.производство е образувано по сигнал вх.№ ЦУ01//С-555/01.09.20г срещу И. Т.-Директор на ОДМВР-П., препратен от самия Т. на КПКОНПИ. Взето е Решение за

образуване на производство за конфликт на интереси № КИ-190/16.09.20г. Видно от този сигнал срещу Т. и доказателствата от преписката: до ОДМВР-П. е бил депозиран сигнал от лице на 02.03.18г -за случай от 17.12.17г, когато то се е явило в сградата на РУ-П. за връчване на АУАН; за същия този случай лицето пуснало сигнали и образувало всевъзможни производства - до РУ- П., ОДМВР-П., ОП-П., РС-Пазарджик/гр.дело за осъществена дискриминация по ЗЗДискр/, ОС-Пазарджик, РП-П., СГП, Инспекторат на МВР; по сигнала, адресиран до ОДМВР-П. и входиран на 21.03.18г - била сформирана на 22.03.18г комисия за разглеждане на казуса, в която комисия участвал и Т./тогава Зам.Директор на ОДМВР-П./; комисията взела на 16.04.18г решение по сигнала срещу служители от РУ-П./че е неоснователен/; решението на комисията е утвърдено на 17.04.18г от Директора на ОДМВР-П., който на същата дата пратил уведомително писмо до сигналоподателя/че сигналът му е неоснователен/; като срещу това решение лицето подало сигнал вх.№ 812102-471/03.04.20г до МВР- с искане да се разгледа поведението на членовете на комисията от ОДМВР-П. и да се търси дисциплинарна отговорност от тях; Министърът на вътрешните работи препратил сигнала от 03.04.20г на ОДМВР-П. на 09.04.210; Т. /вече Директор на ОДМВР-П., считано от 01.08.19г/ разпоредил проверка по сигнала срещу комисията/част от която е бил той самия/, като разпределил проверката на Началника на "Охранителна полиция"; разпоредената от него проверка приключила със справка от 11.05.20г, изготвена на тази дата от Началника на "Охранителна полиция" и подписана от него самия като решаващ орган- че сигналът от 03.04.20г срещу комисията е неоснователен /тъй като са изтекли сроковете по чл.195 от ЗМВР за търсене на дисц.отговорност от членовете на комисията, а в самия ЗМВР или в АПК няма процедура да се търси отговорност от членовете на комисия, направила предложения до административно-наказващ орган/; тази справка има характер на необжалваемо негово решение в качеството му на решаващ орган, с която се слага край на адм.производство по сигнала от 03.04.20г- с който се е искала дисц.отговорност на членовете на комисията от ОДМВР-П./член на която е самия Т./; като е подписал окончателен адм.акт на 11.05.20г , с който приема за недопустим за разглеждане по същество сигнал и срещу самия себе си, вместо да си направи самоотвод по чл.63 от ЗПКОНПИ, Т. е упражнил служебните си правомощия в своя полза; на 11.05.20г Т. подписал и уведомително писмо до сигналоподателя от 03.04.20г, с което го уведомил, че сигналът срещу самия него е неоснователен и това решение не подлежи на обжалване.

В хода на адм.производство били събрани необходимите доказателства, като по покана от 15.03.21г-Т. бил поканен за изслушване от КПКОНПИ на 24.03.21г.Поканата не е получена, като по втора покана от 29.03.21г, връчена на 01.04.21г, Т. се явява лично на изслушването на 14.04.21г, за което е съставен Протокол № 993/14.04.21г.Т. заявява, че: той самият не е извършвал проверката по сигнала срещу комисията, а само е подписал готовата справка, изготвена от Началника на Охранителна полиция"-на него бил разпределен сигнала от 03.04.20г срещу комисията; няма логика да се самопроверява, но не е върнал на МВР препратеният му от там сигнал от 03.04.20г; подписал е уведомителното писмо и справката, защото само той има право да подписва такъв отговор.

КПКОНПИ се произнася с обж.Решение № РС-555-20-053/23.06.21г, като приема, че: сигналът до нея от 01.09.20г е редовен и следва да се разгледа по същество; събрани са необходимите доказателства, проведено е изслушване; Т. заема длъжност Директор

на ОДМВР-П. от 01.08.19г/тогава е встъпил в нея/, т.е. заема висша дър.длъжност по чл.6 ал.1 т.26 от ЗПКОНПИ; съгл. Правила за организацията на работата в МВР с предложенията и сигналите, утвърдени със заповед № 8121з-1432/15г и заповед № 8121з-1193/26.09.18г- сигналите се разглеждат и разрешават от компетентния непосредствено по-горестоящ орган спрямо лицата, срещу които е сигнала; щом сигналът е и срещу него/като член на комисията/, е следвало да си направи самоотвод по чл.63 вр. чл. 65 от ЗПКОНПИ и незабавно да уведоми органа по назначението-Министъра; с подписването на 11.05.21г на справката/окончателно слага край на производството по сигнала от 03.04.20г срещу комисията/ и изпращането на същата дата на уведомително писмо до сигналоподателя, Т. е издал акт в свой частен интерес съгл. чл. 58 изр.първо предл.четвърто от ЗПКОНПИ; частният интерес е довел до нематериална облага за него самия по см. на чл.54 от ЗПКОНПИ- избегнал е отговорност или санкция, тъй като е преградил с акта си по-нататъшното производство за търсене на дисц.отговорност от членовете на комисията; конфликтът на интереси е осъществен на 11.05.21г в [населено място]-чрез подписването на справката по сигнала и подписването и изпращането на увед.писмо до сигналоподателя за изхода от проверката; без правно значение е дали ако не беше оставил сигнала без разглеждане- би се стигнало до търсене на дисц.отговорност от него самия като член на комисията, достатъчно е, че с постановяването на крайния акт по сигнала е станала възможна облага за него; налице са и трите кумулативни предпоставки за осъществен конфликт на интереси по чл.52 от ЗПКОНПИ, като такъв се установява; въз основа на справка от 19.05.21г относно размера на трудовото му възнаграждение за 11.05.21г- следва на осн. чл. 81 ал.1 от ЗПКОНПИ да се отнеме в полза на държавата сумата от 112.40лв/нетно трудово възнаграждение за 11.05.21г/; след преценка характера,тежестта и общественото въздействие на нарушението и личността на нарушителя-следва на осн. чл. 171 ал.1 от КПКОНПИ да му се наложи глоба в размер на 5000лв.Решението не е връчено редовно.

Съдът е дал указания на страните по доказателствата двукратно, като жалбоподателят е оттеглил сам искането си за допускане на ССчЕ, а Съдът е отхвърлил като неотносими доказ. му искания - да се събират доказателства за хода на други производства, образувани пред други органи по сигнал на същия гражданин , все за случая от 17.12.17г.Пред Съда страните потвърждават, че няма нито едно приключило друго производство, като всички те са висящи към датата на устните състезания по това дело.

Видно от приети за сведение прокурорски постановления, на 18.01.18г тогавашния Главен прокурор /С.Ц.,бел. на Съда/, е възложил на СГП да осъществи надзор за своевременното и законосъобразно решаване на пр.пр.№3702/17г на РП-П., образувана по жалба на същия гражданин, от 20.12.17г , за престъпление по чл.284 от НК /извършено от двама полицейски служители на РУ-П. на 17.12.17г,когато в сградата на РУ те му връчили съставен му АУАН и му върнали документи, изоставени от него в РУ предния ден, а той самият извършвал аудиозапис на разговора си със полицейските служители/.

Съдът намира от правна страна следното:

Решението е издадено от компетентен орган, в кръга на разписаните в ЗПКОНПИ правомощия.

Спазена е писмената форма по чл. 59 ал.1 от АПК, като Решението съдържа зад.реквизити по чл. 59 ал.2 от АПК/вкл. фактически и правни основания/.

В хода на адм.производство не са допуснати съществени нарушения на адм.производствените правила, като са изяснени относимите факти/чл.35 от АПК/, взети са предвид писмените обяснения на лицето/чл. 36 от АПК/, не е нарушено правото му на защита.Възражението едва от писмените бележки, че в адм.производство е било допуснато съществено проц.нарушение - Председателят на КПКОНПИ не се самоотвел, е неоснователно.От една страна- жалбоподателят е разполагал още в хода на адм.производство с възможност да поиска този отвод, но не го е сторил.Разбира се- и понастоящем съществува правна възможност за жалбоподателя да сезира от своя страна КПКОНПИ- с твърденията си пред Съда, че С.Ц. е бил в конфликт на интереси при произнасянето на КПКОНПИ с обж. тук Решение. От друга страна - даването на самоотвод е въпрос на лична преценка на лицето и неподаването на такъв не представлява по естеството си съществено проц.нарушение на адм.производство.

В жалбата се твърди материална незаконосъобразност на Решението, като спорът не е по фактите, а по приложението на материалния закон. Жалбоподателят е оттеглил искането си за допускане на ССчЕ - за проверка на определения от ответника размер на нетното му трудово възнаграждение за 11.05.21г/т.е. този размер не се оспорва/. Жалбоподателят не оспорва и размера на наложената му глоба от 5000лв, като единствените му възражения се свеждат до това- налице ли са и втората и третата кумулативни предпоставки за наличие на „конфликт на интереси“ по см. на чл. 52 от ЗПКОНПИ, като между страните не е спорно наличието на първата предпоставка/лицето заема висша дър.длъжност по чл.6 ал.1 т.26 от ЗПКОНПИ/.

Съдът намира, че са налице и трите, вкл. втората и третата кумулативни предпоставки по чл.52 от ЗПКОНПИ, като напълно споделя доводите на ответника от обж. Решение. Налице е „частен интерес“ на Т., който може да повлияе на безпристрастното и обективно изпълнение на правомощията или задълженията му по служба. Той поражда основателни съмнения в безпристрастността и обективността на лицето, заемащо публ.дър.длъжност. Като е постановил краен акт по сигнала от 03.04.20г /по см. на чл.24 ал.3 от ПОРМВРПС/ и е изпратил уведомително писмо до сигналоподателя /по см. на чл.24 ал.4 от ПОРМВРПС/, Т. е упражнил служебните си правомощия на дисциплинарно-наказващ орган - издал е инд.адм.акт, като е предотвратил /при това по окончателен начин/ възможността да се търси дисц.отговорност от комисията, назначена на 22.03.18г за проверка на случая от 17.12.17г.- част от която е той самият. Следователно нематериалната облага в случая е не само вероятна - тя е реално постигната/сложен е на 11.05.21г окончателен край на дисциплинарно производство срещу Т. като член на комисията, започнало по сигнал от 03.04.20г/. Какъв би бил изхода от това дисц.производство, ако Т. се бе самоотвел, жалбоподателят няма как да твърди със сигурност.

Тук следва да се направят няколко уточнения- защо и правилно ли Министърът е препратил на ОДМВР-П. сигнала от 03.04.20г /предвид нормата на чл.22 ал.3 от ПОРМВРПС/ , по никакъв начин не рефлектира върху задължението на Т. да си направи самоотвод по чл.63 от ЗПКОНПИ. Както самият той сочи при изслушването му от КПКОНПИ- алогично е да проверява сам себе си.

Освен това- какъвто и да е изходът от другите производства, образувани по жалби на същия гражданин относно казуса от 17.12.17г, те не са релевантни към настоящото производство по реда на ЗПКОНПИ.

Освен това- не е предмет на настоящото съд.производство и дали произнасянето на Т.

с акта от 11.05.21г /акт по см. на чл.22 ал.3 от ПОРМВРПС/ е било правилно и законосъобразно /Съдът не проверява акта от 11.05.21г - относно липсата на основания да се търси дисц.отговорност от членовете на комисията и изтеклите срокове за търсене на такава дисц.отговорност/.
След като първият диспозитив от обж. Решение/за установен „конфликт на интереси“/ се явява мат.законосъобразен, то се явяват мат.законосъобразни и вторият и третият диспозитив на Решението. Както бе посочено, жалбоподателят не оспорва нито размера на глобата, нито размера на конфискуваното нетно еднодневно негово трудово възнаграждение. Налагане на глоба и конфискацията се явяват произтичащи и задължително следващи установяването на нарушение по ЗПКОНПИ.
На последно място- производството не е по реда на ЗАНН, поради което аргументите на жалбоподателя за маловажност по см. на чл.28 от ЗАНН са напълно неотносими.
При този изход на спора искането на ответника за разноски е основателно по чл.143 от АПК. Съдът намира за адекватен на фактическата и правната сложност мин.размер на юрк.възнаграждение по чл. 24 от НЗПП вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 143 от АПК- 100лв.
Водим от горното и на осн. чл. 172 ал.2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО по жалба И. И. Т. от [населено място] против Решение № РС-555-20-053/23.06.21г на КПКОНПИ.

ОСЪЖДА И. И. Т. от [населено място] да заплати на Комисия за противодействие на корупцията и отнемане на незаконно придобито имущество сумата от 100лв/сто лева/, представляваща разноските по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в 14 дневен срок от съобщението.

Съдия: